Roxana Stângaciu Briban – Addio del pasato

(Grigore Constantinescu – 23 noiembrie 2010)

Lanterna amintirilor pâlpâie sfielnic, în această clipă când rostim un ultim adio pentru cea care a fost Roxana Stângaciu Briban. Acum douăzeci de ani scriam, după concertul aniversar al Corului de copii Radio, dirijat de Eugenia Văcărescu, încheiat cu Valurile Dunării de Ivanovici: „O urmăresc pe Roxana Stângaciu, principala lor solistă, cu vocea ei de pasăre ce abia învață zborul și-mi imaginez și alte voci care și-au început viața aici...”.

Acum s-a frânt acest zbor, după ce cucerise înălțimile. Mai întâi ca studentă la Conservatorul bucureștean, la clasa Mariei Slătinaru Nistor, aplaudată la concertele și concursurile în care performanțele sale fermecau publicul – urcând de la premiul maxim în competiția desfășurată sub numele Magdei Ianculescu, fiind distinsă de Fundația „Ludovic Spiess”, apoi premiată de Radiodifuziune ca „vocea de aur a anului”. Marile sale succese pe scenele lirice europene sau de peste Ocean le cunosc din cronici și reportaje. Însă realizările oferite iubitorilor de operă pe prima scenă lirică a țării le-am urmărit cu încântare și admirație, descoperind în cea care îmi fusese studentă la cursurile de istoria muzicii pe artista care devenise o autentică Divă. Capacitatea efortului în studiu, muzicalitatea, talentul interpretativ și scenic slujeau o voce de excepție, menită a atinge cele mai sensibile coarde ale sufletului nostru. Roxana Stângaciu Briban a fost pasărea măiastră a acestor ani, o adevărată eroină verdiană (Violetta, Aida, Amelia, Alice Ford, dar și Recviem), personaj verist (Mimi, Butterfly, Nedda), prima donna romantică (Margareta din „Mefistofele”, Micaela din „Carmen”), capabilă a schița eleganța vieneză din marile operete (Rosalinda din „Liliacul”, Hanna Glavary din „Văduva veselă”).

Cariera sa în ascensiune putea continua, dar dramatice lovituri ale destinului s-au așezat neîndurător de-a curmezișul vieții sale, până la teribila decizie fatală. Se spune în poporul nostru că plecarea definitivă este marcată se semnele dezolării, când cerul este întunecat și plouă. Într-adevăr, în ultimul drum astfel a însoțit-o natura pe această minune a cântului, lăsând în arta lirică românească o tristețe de nemângâiat pentru pierderea vocii de aur care a fost Roxana Stângaciu Briban.